

Lelki építkezés

Alkalom: ballagás
Dátum: 2018.06.16.
9:30

Ige: 1Pét 2,5a Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.

Kedves Ballagó Nyolcadikosok! Kedves Családtagok, Tanárok és Gyülekezet!

A napokban arról beszélgettünk odahaza, hogy azt a 8 évet, amit iskolánkban töltöttetek, több építkezés is meghatározta.

Még éppen óvodások voltatok, amikor befejeződött az iskola bővítése 2009-ben. Akkor készült el az új épületszárny, benne 5 tanteremmel és az étkezővel. Szintén 2009-ben történt a templom külső felújítása is.

A következő évben 2010-ben kezdtétek el az első osztályt. Már akkor is nagyon várta mindenki, hogy a következő építkezés a tornaterem lesz majd. De nem így történt.

A főtér felújítása és átépítése kezdődött meg, ami egészen 2013-ig tartott, és a mindennapokban bizony sok nehézséget okozott az iskola életében is. Aztán sikerült az iskola energetikai korszerűsítését és a tetőfelújítását elvégezni, és építkeztünk a Gyülekezeti Háznál is, elkészült a külső felújítás, végül pedig az utóbbi fél évben megtörtént a belső felújítása. Most pedig végre küszöbön áll a tornacsarnok építése, amit még a nyáron szeretnénk elkezdni.

Ezeket az építkezéseket láttátok ti magatok is. És ha visszaemlékeztek, biztosan volt olyan is, hogy láttátok az építők munkásokat is. Láthattátok azt is, hogy voltak közöttük lelkesek, akiknek látszott az arcán, hogy örömmel végzik a munkát. De volt a munkások között több olyan is, akinek az arca arról árulkodott, hogy bizony legszívesebben valahol egészen máshol lenne, csak ne kellene ezt a kemény munkát végeznie.

És miközben ezek az építkezések folytak körülöttetek, ti napról napra jöttetek az iskolába, és tanultatok előbb az alsóban, majd a felsőben. Ti úgy mondjátok, tanultatok. A tanárok azt mondják, hogy tanítottak benneteket. Én most hadd mondjam azt, hogy **nyolc éven keresztül építkeztetek**. Egyik követ a másikra raktátok. Téglát téglára tettetek.

Néha talán úgy éreztétek, hogy az a sok tudás, amit a tanárok elmondtak nektek, csak egy nagy káosz a fejetekben. Olyan, mint amikor egy csomó apró téglát csak úgy fel van kupacolva. De még hiányzik a rend, és hiányzik a malter, ami a téglákat összeköti. És nem láttátok, nem értettétek, hogy a sok téglát, a sok megszerzett ismeret miként áll össze majd egy egyszerű épületté.

Tanáraitok pedig nemcsak megpróbálták benneteket tanítani és felépíteni, hanem figyeltek is titeket. Az elég hamar kiderült, hogy jó képességű évfolyam vagytok. Az alsó tagozatban ezért könnyű volt veletek dolgozni. Könnyű volt benneteket lelkesíteni.

De aztán ahogy egyre nagyobbak lettetek, úgy vált egyre nehezebbé a tanárok dolga: megtettetek mindent, hogy csillogó szemekkel álljatok készen a következő feladatra, de egyre kevésbé voltatok lelkesek, és sokszor nehéz volt felkelteni az érdeklődésüket valami iránt.

Olvastam erről egy történetet:

Christopher Wren, aki a londoni Szent Pál Katedrális (a világ legszebb épületeinek egyikét) tervezte, írt azoknak az építők munkásoknak a reakciójáról, akiket megkérdeztek, hogy mit csinálnak. Azok a munkások, akik fáradtan és egykedvűen végezték a munkát, így válaszoltak: „*Téglát rakok*” vagy „*Követ hordok*”.

Egy munkás azonban, aki éppen maltert kevert, nagyon vidámnak és lelkesnek tűnt. Amikor megkérdezték tőle, hogy mit csinál, azt válaszolta: „**Egy pompás katedrális építek.**” (Fején a szöveget 1.)

Nagyon érdekes megfigyelés, hogy az emberek többsége nem szereti azt a munkát, amit végez. Amikor reggel csörög az óra, akkor kényszeredetten kelnek fel, bosszankodnak, hogy már megint munkába kell menni, és abban reménykednek, hogy megnyerik a lottó ötöst, és attól kezdve nem kell egy napot sem dolgozniuk.

Tudjátok, **az egész azon múlik, hogy mit látunk**. Ha csupán azt látjuk, hogy rakom egyik téglát a másik tetejére egész nap, akkor az borzasztóan fárasztó, abban nincs semmi érdekes, semmi jó. Ha csak

annyit látok, hogy reggel csörög az óra, fel kell kelni, pedig fáradt vagyok. Hogy el kell menni az iskolába, és ki kell bírni 6 vagy 8 tanórát, akkor az valóban szenvedés tanárnak és diáknak egyaránt.

De ha képes vagyok ennél többet is látni, akkor az nagyszerű változást hoz az életemben. Ha képes vagyok meglátni azt, hogy Isten arra teremtett, hogy az Ő dicsőségére éljek, tanuljak, dolgozzak, akkor a legegyszerűbb dologban is örömet fogok találni.

Ha megértem azt, hogy a munka az Isten tiszteletének és az imádat egy formája, akkor az egész életem istentiszteletté fog válni. Ha meglátom azt, hogy minden egyes tanóra, vagy az otthon elvégzett házimunka (mosogatás, takarítás, a szemét kivitele, stb.) valójában egy katedrális építésének a része, akkor nem fogom húzni a szájam, hogy már megint nekem kell ezt csinálni. Ha megértem azt, hogy ez a katedrális valójában az Úristen dicsőségére épül, akkor sokkal könnyebben teszem hozzá a magam részét.

Péter apostol azt mondja **„ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá...”** Mit jelenthet most számotokra ez a mondat?

Ez a felszólítás más szavakkal megfogalmazva azt jelenti, hogy legyetek olyan közösséggé, melyet nem közös érdekek kötnek össze, nem is az, hogy egy osztályba jártok, hanem kössön össze benneteket az, hogy ugyanabban a Jézus Krisztusban hisztek. Aki élő kőként beletartozik a lelki házba, az része Isten családjának és egyházának.

Ahogy bármilyen épület egy biztos alapon nyugszik, úgy a lelki házba is olyanok tartoznak, akik ugyanazon az alapon állnak, akiknek hite ugyanúgy Jézus Krisztuson nyugszik. Pál apostol ezt írja a korinthusi gyülekezetnek: **¹⁰Az Istentől nekem adott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester, alapot vettem, de más épít rá. Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá. ¹¹Mert más alapot senki sem vehet a meglévón kívül, aki Jézus Krisztus.**

Akik itt tanítottak benneteket, megalapozták az életeteket, ahogy egykor Pál apostol, mint bölcs építőmester, alapot vetett. Az építkezés tovább fog folytatódni. Szeptembertől más tanárok fognak nektek abban segíteni, hogy ezekre az alapokra egy nagyszerű katedrális épülhessen.

Ez az építkezés azonban nemcsak a tudás és az ismeretek szintjén kell, hogy folytatódjon. Pál apostol arról beszél, hogy életünk lelki alapja Jézus Krisztus. Erre az alapra épül fel a lelki ház, lelkünk háza. De nem mindegy, hogy milyen lesz az. Nem mindegy, hogy lelketeket hogyan és mivel építitek.

Mi szeretnénk nektek ebben tovább segíteni. **Gyertek el az ifibe nyáron is! Vegyetek részt az istentiszteleteken, hogy segíthessünk nektek felépíteni azt a lelki házat, amely kedves Istennek.**

Kedves Fiatal Barátaim! Most elballagtok, mert befejeztétek az általános iskolát. Ballagó tarisznyátokba belekerül néhány jelképes dolog. Ezek mellé én azt szeretném nektek **odatenni a lelkesedést, és annak meglátását, hogy ti nem csupán téglát raktok, hogy nem csupán egy unalmas munkát végeztetek, hanem valójában katedrális építetek az Isten dicsőségére.**

Lássátok meg azt, hogy Isten nagyszerű képességeket adott nektek. Ezeket a képességeket azért adta nektek az Úr, hogy legyen látásotok meglátni az a csodálatos katedrális, az Istennek szentelt épületet, és képesek legyetek felépíteni azt. Ezért legyen bennetek lelkesedés, és ti magatok is, mint élő kövek építsétek fel az Istennek szentelt lelki házat.

Most, az előttetek álló nyári szünetben pihenjétek ki magatokat, töltekezzetek fel új erővel és lelkesedéssel. De már ez a vakáció is legyen része ennek a nagyszerű építkezésnek. Mert lehet úgy pihenni, hogy azzal is Isten dicsőségét szolgálom. Lehet úgy eltölteni a vakációt, hogy az kedves lesz Istennek Jézus Krisztus által. Ehhez kívánom nektek Urunk áldását! Ámen.

Loment Péter lelkész